

danne Tilfælde er det, man maa have for Øje, naar man fastsætter Afgiftens Beløb, for at den ikke skal virke som en Haardhed eller Uretfærdighed og virke afskrækkende fra fremtidig Gentagelse af Forsøget i lignende Tilfælde.

Endelig vil jeg endnu gerne berøre et Punkt, som ikke er stort, men som det forekommer mig nødvendigt at omtale, nemlig dette, at det i Lovforslaget er foreslaaet, at den til Grund for Jernbaneskylden liggende Forhøjelse af Ejendomsskylden skal være hvilende, indtil Omvurdering til Ejendomsskyld har fundet Sted efter Ejendomsskyldlovens Regler. Herpaa vil jeg henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed, da det er under ham, at Ejendomsskyldloven sorterer. Naar dette er foreslaaet, er det jo ikke, fordi Kommissionen i og for sig mener, at det er rigtigt, men Kommissionen mener, at den ikke har haft noget med Ejendomsskyldloven som saadan at gøre, at det ikke har ligget indenfor dens Omraade at stille Forslag om Forandring i Ejendomsskyldlovens Regler. Med andre Ord, Kommissionen har ment, at Ordene „eller lignende“ i Ejendomsskyldlovens § 11, 2det Stykke, neppe kunde siges at omfatte Værdistigning ved Jernbaneanlæg, og paa den anden Side har den altsaa ikke anset sig for kaldet til at foreslaa den i saa Henseende nødvendige Forandring af Ejendomsskyldloven. Følgen vilde blive den, at naar paa Grund af et Jernbaneanlæg en Ejendom omvurderes til Ejendomsskyld til Udfindelse af dens Jernbaneskyld, som jo er en Del af Ejendomsskylden, vil denne Ejendomsskyldsætning ikke træde i Kraft, forinden den første Gang der skal finde en ordinær Skyldsætning Sted efter Ejendomsskyldloven, saaledes at der i Virkeligheden i Mellemtiden findes to Ejendomsskyldsætninger for den paagældende Ejendom, til Skade for Statskassen. Og jeg mener paa den anden Side, at naar det offentlige kan forlange en Omvurdering af en Ejendom, hvis der blot bygges en Længe til eller gøres en eller anden mindre Forandring ved den, og altsaa faar Ejendomsskylden forandret, hvor det drejer sig om en ringe Forøgelse af Værdien, er det urimeligt, at det offentlige ikke skulde kunne forlange, at ny Ejendomsskyld, som faktisk fastsættes i Henhold til denne Lov, ikke skal gælde, forinden der er gaaet maaske 7, 8, 9 Aar, altsaa i det Tidsrum, der er tilbage, indtil den normale Skyldsætning finder Sted. Jeg mener nu, at disse Ord: „og

lignende“ i Ejendomsskyldlovens § 11, 2det Stykke, burde fortolkes som omfattende en saa væsentlig Forøgelse, som der kan blive Tale om her. Men er det ikke Tilfældet, bliver der altsaa efter min Mening for Finansministeren Anledning til at stille Forslag om, at de to Ord: „eller Jernbaneanlæg“ indskydes i § 11, 2det Stykke, i Lov om Ejendomsskyld.

Med disse Udtalelser vil jeg altsaa ønske Lovforslaget Held paa dets videre Vandrung gennem Rigsdagen. Det er jo, som sagt, et Forsøg paa et nyt Felt, men jeg mener, at Forsøget dog vistnok bør gøres. Jeg haaber, at det maa staa klart, at her er ikke Tale om Georgeisme eller om en Begyndelse til en almindelig Værdistigningsskat, men her er alene Tale om den mest praktiske og retfærdige Maade, paa hvilken man skal kunne faa Subsidier til de meget kostbare Jernbaneanlæg, efter at begge Rigsdagens Afdelinger have gjort det til Betingelse for, at Loven overhovedet kan blive effektiv, at en Lov som denne forinden bliver vedtagen. Med disse Ord skal jeg slutte og anbefale Lovforslaget til videre velvillig Forhandling, haabende, at det af Kommissionen udførte Arbejde maa finde Tilslutning indenfor dette høje Ting.

Rottbøll: Det foreliggende Lovforslag er jo Resultatet af, at vi i sin Tid i Loven af 27. Maj 1908 indsatte en § 14, hvorefter der skulde svares en vis Afgift af den Værdistigning, der fremkom ved de i Loven omhandlede Jernbaneanlæg. Jeg skal ikke nægte, at denne § 14 var mig, om jeg saa maa sige, en Kamel at sluge, men man maatte jo sluge den for at faa hele Loven — der var ingen Vej udenom. Derefter har man nedsat en Kommission, og Resultatet af dens Arbejde er det, der nu foreligger i dette Lovforslag.

Kravet om denne Værdistigningsskat, Grundskat, eller hvad man vil kalde den, er jo fremkommet gennem de Henry George'ske Teorier. Disse Teorier kunne maaske passe — derom vil jeg ikke udtale mig — paa et nyt Land, men jeg tror ikke, at de ere saa heldigt realisable i gamle Samfund. Man gaar ud fra den Teori, at naar Samfundet gennem et Jernbaneanlæg, Havneanlæg eller deslige op hjælper en Egn, saa bør denne Egn og de, der særlig have Gavn af Anlægene, ved en Ekstraskat bidrage til disse Anlæg. Teoretisk ser dette jo godt ud. Man burde naturligvis føre Teorien fuldt ud og sige, at hvis et saadant Anlæg paa en